สำนักงานสถิติแห่งชาติ

การเผยแพร่ความรู้เพื่อเสริมสร้างและป้องกันการกระทำผิดวินัย ปีที่ 12 (ครั้งที่ 2/2569)

- อุทาหรณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัย
- อุทาหรณ์คดีปกครอง
- ความรู้เกี่ยวกับพ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562
- ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ
- ความรู้เกี่ยวกับพ.ร.บ.ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540

เอกสารเผยแพร่ความรู้

โครงการเสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัยและป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำผิดวินัย
สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานเลขานุการกรม กลุ่มนิติการ

การเผยแพร่ความรู้เพื่อเสริมสร้างและป้องกันการกระทำผิดวินัย ปีที่ 12 (ครั้งที่ 2/2569)

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
อุทาหรณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัย	1
อุทาหรณ์คดีปกครอง	3
ความรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562	8
ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ	10
ความรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ.ข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540	13

อุทาหรณ์เกี่ยวกับการกระทำผิดวินัย

ลงทุนให้สหกรณ์

นายประสงค์ ข้าราชการ เป็นประธานกรรมการดำเนินการสหกรณ์ออมทรัพย์ ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 มาตรา 62 (7) โดยนำเงินของสหกรณ์ออมทรัพย์ จำนวน 214,000,000 บาท ไปลงทุนและได้ทำสัญญาซื้อขายสลากกินแบ่งรัฐบาลกับบริษัทเอกชน จำนวน 48 งวด วงเงิน 1,900 ล้านบาท โดยคณะกรรมการดำเนินการสหกรณ์ออมทรัพย์ไม่ได้รับรู้และไม่ได้มีมติให้ดำเนินการทำสัญญาแต่อย่างใด นอกจากนี้นายประสงค์ยังมีการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องและฝ่าฝืนพระราชบัญญัติสหกรณ์ พ.ศ. 2542 และระเบียบหรือข้อบังคับของสหกรณ์อีกหลายกรณี ทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง และสหกรณ์ออมทรัพย์ได้รับผลกระทบ สมาชิกสหกรณ์เสียความเชื่อมั่นอย่างรุนแรง หลังจากเกิดเหตุการณ์มีสมาชิกถอนเงินหลายสิบล้านบาท และมีสมาชิกลาออกเพื่อเงินทุนเรือนหุ้นคืน มีการตั้งบัญชีสำรองเผื่อหนี้สูญเต็มจำนวน ต้องหาเงินใช้หนี้คืนธนาคาร และมีผลประกอบการ เช่น เงินผลกำไรหรือเฉลี่ยคืนให้แก่สมาชิกน้อยลง อาจต้องตั้งบัญชีสำรองเผื่อหนี้สูญเต็มจำนวนอีก เป็นเวลา 11 ปี เฉลี่ยปีละ 22 % ซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการดำเนินการโดยพลการที่นอกเหนือหน้าที่ของประธานกรรมการ ซึ่งถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการ ตามข้อ 16 แห่งระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการจัดสวัสดิการภายในส่วนราชการ พ.ศ. 2547

พฤติการณ์ของนายประสงค์ ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 85 (1) และมาตรา 85 (4) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ที่มา : https://shorturl.asia/en/zc6qk

อุทาหรณ์ คดีปกครอง

ผลของการบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการที่มีความผิดพลาดอย่างร้ายแรงจากกระบวนการคัดเลือกการบรรจุและแต่งตั้งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย : กรณี โรงพยาบาลสมุทรปราการ

ผู้เขียน นิชาภา เขียนสายออ

จังหวัดสมุทรปราการตรวจสอบพบว่าคำสั่งจังหวัดสทุรปราการ ที่ 9516/2562 เรื่อง บรรจุและแต่งตั้งผู้ได้รับคัดเลือก ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2562 เพื่อบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญรายนาย ม. ตำแหน่งนักรังสีการแพทย์ปฏิบัติการ และรายนางสาว ล. ตำแหน่งเจ้าพนักงานรังสีการแพทย์ปฏิบัติงาน สังกัดโรงพยาบาลสมุทรปราการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการ ดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยระเบียบและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง จึงมีหนังสือถึงเลขาธิการ ก.พ. เพื่อหารือแนวทางการดำเนินการให้ถูกต้องตามระเบียบ ซึ่งสำนักงาน ก.พ. มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาข้อหารือดังกล่าว โดยชี้แจงขั้นตอนการดำเนินการตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในหนังสือเวียนของสำนักงาน ก.พ. เรื่อง การคัดเลือกเพื่อบรรจุเข้ารับราชการ และมีความเห็นสรุปว่า กระบวนการคัดเลือกการบรรจุและแต่งตั้งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยจังหวัดสมุทรปราการจะต้องเพิกถอนคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งดังกล่าว ซึ่งต้องคำนึงถึงความเชื่อโดยสุจริตของผู้รับประโยชน์ในความคงอยู่ของคำสั่งทางปกครองนั้นกับประโยชน์สาธารณะประกอบกัน เนื่องจากเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะเป็นการใช้ประโยชน์ ทั้งนี้ ตามมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 สำหรับนาย ม. และนางสาว ล. ที่อาจได้รับผลกระทบจากการเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวจะได้รับความคุ้มครองหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสุจริตของบุคคลทั้งสอง ต่อมา สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการได้แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริง เพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับความสุจริตของนาย ม. และนางสาว ล. ซึ่งผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงเชื่อได้ว่านาย ม. และนางสาว ล. เป็นผู้สุจริตในกระบวนการสอบคัดเลือก การบรรจุ และแต่งตั้งเข้ารับราชการในตำแหน่งดังกล่าว

ทั้งนี้ โรงพยาบาลสมุทรปราการได้แจ้งความดำเนินคดีแก่นางสาว พ. (หรือ ธ.) ตำแหน่ง นักทรัพยากรบุคคล (พนักงานราชการ) รักษาการหัวหน้ากลุ่มงานทรัพยากรบุคคล ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการคัดเลือกข้าราชการในขณะนั้น และเป็นผู้กระทำความผิดในการจัดทำคำสั่งและบรรจุแต่งตั้งดังกล่าว ในความผิดฐานปลอมเอกสารราชการ ซึ่งผลการดำเนินคดีปรากฏตามคำพิพากษาว่า นางสาว พ. (จำเลย) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงรอการลงโทษจำคุกจำเลยมีกำหนด 5 ปี และให้คุมประพฤติเป็นเวลา 3 ปี พร้อมให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน กับให้ทำงานบริการสังคมตามที่พนักงานคุมประพฤติเห็นสมควรปีละ 12 ชั่วโมง ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาสั่งการเรื่องดังกล่าว จังหวัดสมุทรปราการจึงมีหนังสือถึงคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองเพื่อหารือแนวทางปฏิบัติให้ถูกต้องตามระเบียบ

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง มีความเห็น 2 ประเด็นสรุปได้ ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การเพิกถอนคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญตามคำสั่งจังหวัดสมุทรปราการ ที่ 9516/2562 เรื่อง การบรรจุและแต่งตั้งผู้ได้รับคัดเลือก ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2562 ซึ่งมีการปลอมเอกสารราชการในกระบวนการคัดเลือกการบรรจุและแต่งตั้ง จะต้องดำเนินการอย่างไร

1. คำสั่งจังหวัดสมุทรปราการ ที่ 9516/2562 เป็นคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญรายนาย ม. ตำแหน่งนักรังสีการแพทย์ปฏิบัติการ และนางสาว ล. ตำแหน่งเจ้าพนักงานรังสีการแพทย์ปฏิบัติงาน สังกัดโรงพยาบาลสมุทรปราการ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการ อันเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายซึ่งเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ก่อให้เกิดสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีการปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

2. ข้อเท็จจริงยุติว่า มีการปลอมเอกสารราชการตั้งแต่กระบวนการคัดเลือกจนถึงการบรรจุและแต่งตั้ง โดยนางสาว พ. ได้ระบุตำแหน่งที่ไม่เคยมีการอนุมัติให้ใช้ตำแหน่งในเอกสารคัดเลือกทุกขั้นตอนรวมถึงคำสั่งบรรจุและแต่งตั้ง การสอบคัดเลือกไม่มีการรวบรวมหรือสรุปคะแนนผลการสอบข้อเขียนว่าผ่านเกณฑ์การสอบคัดเลือกหรือไม่ รวมทั้งคณะกรรมการสอบสัมภาษณ์สองในสามคนไม่ได้ให้คะแนนในการสอบสัมภาษณ์ และไม่มีการรวบรวมหรือสรุปคะแนนผลการสัมภาษณ์ว่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดหรือไม่ เพื่อให้คณะกรรมการลงนามรับทราบผลก่อนรายงานผู้บังคับบัญชา อีกทั้งยังไม่ได้จัดทำรายงานเสนอต่อนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดสมุทรปราการและผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรปราการให้ลงนามในคำสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มีเพียงการพิมพ์ชื่อของผู้ว่าราชการจังหวัดแทนการลงลายมือชื่อ ประกอบกับมีการใช้เลขคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการตรวจรับพัสดุมาใช้เป็นคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งดังกล่าว โดยแยกออกมาจากคำสั่งแต่งตั้งบุคคลในตำแหน่งอื่นที่มีการประกาศรับสมัครในคราวเดียวกัน ดังนั้นจึงเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่มีความผิดพลาดอย่างชัดแจ้งและร้ายแรง

3. เมื่อคำสั่งจังหวัดสมุทรปราการ ที่ 9516/2562 เกิดกระบวนการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งมีความผิดพลาดอย่างชัดเจนและร้ายแรง และไม่ได้ลงนามโดยผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้ารับราชการตามมาตรา 57 (11) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 อันได้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัด อีกทั้งศาลอาญาคดีทุจริต และประพฤติมิชอบได้พิพากษาความผิดสำหรับเจ้าหน้าที่ในกรณีดังกล่าวแล้ว จึงเห็นได้ว่า คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะผิดพลาดอย่างชัดแจ้งและร้ายแรง ย่อมเป็นโมฆะมาตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งในทางกฎหมายถือว่าไม่มีการออกคำสั่งทางปกครองดังกล่าว และไม่จำเป็นต้องเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวอีก แต่สมควรแจ้งความเป็นโมฆะให้นาย ม. และนางสาว ล. ทราบ

ประเด็นที่ 2 ผู้รับคำสั่งทั้งสองรายจะได้รับความคุ้มครองจากการเพิกถอนคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวหรือไม่ และเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับไปแล้วจะมีวิธีการและแนวทางปฏิบัติที่ชอบด้วยกฎหมาย อย่างไร เห็นว่า

1. เมื่อคำสั่งจังหวัดสมุทรปราการ ที่ 9516/2562 เป็นคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะผิดพลาดอย่างชัดแจ้งและร้ายแรง และเป็นโมฆะมาตั้งแต่ต้น ซึ่งในทางกฎหมายถือว่าไม่มีการออกคำสั่งทางปกครองดังกล่าว จึงไม่ต้องนำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ในส่วนที่ว่าด้วยการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาใช้บังคับ และไม่ต้องคำนึงถึงความเชื่อโดยสุจริตของผู้รับคำสั่งทางปกครองอีกทั้งไม่จำต้องมีคำสั่งให้นาย ม. และนางสาว ล. พ้นจากตำแหน่งภายใน 90 วัน นับแต่วันที่รู้ถึงเหตุที่จะให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว ตามมาตรา 49 วรรคสอง ประกอบกับมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539

2. แม้ว่านาย ม. และนางสาว ล. จะเป็นผู้ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการตามคำสั่งดังกล่าว และต้องพ้นจากตำแหน่งไปด้วยเหตุดังกล่าวก็ตาม แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ได้กระทำไปตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย โดยเทียบเคียงบทบัญญัติมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ทั้งนี้ เพื่อคุ้มครองความต่อเนื่องของการบริการสาธารณะและเพื่อความยุติธรรมสำหรับผู้ปฏิบัติงานให้แก่หน่วยงานของรัฐ ดังนั้น เงินเดือน ค่าจ้าง หรือค่าตอบแทนอื่นในลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินเดือนที่บุคคลทั้งสองได้รับ เพื่อตอบแทนการทำงานให้แก่ทางราชการย่อมเป็นสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับค่าตอบแทนจากการทำงานของตน และโรงพยาบาลสมุทรปราการก็ได้รับผลจากการทำงานของบุคคลทั้งสองเป็นการตอบแทนแล้วประกอบกับไม่มีกฎหมายใดกำหนด ให้เรียกคืนเงินดังกล่าว จึงไม่อาจเรียกให้บุคคลทั้งสองคืนเงินที่ได้รับจากการปฏิบัติงานให้แก่ทางราชการได้

3. ข้อเท็จจริงในชั้นนี้ยังไม่สามารถรับฟังได้ว่า นาย ม. และนางสาว ล. เป็นผู้สุจริตและไม่มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับการดำเนินการสอบคัดเลือกที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะมีเพียงคำให้การของบุคคลทั้งสองที่ยืนยันความสุจริตของตนเท่านั้น ประกอบกับมีข้อพิรุธส่อไปในทางน่าสงสัยและมีข้อบกพร่องจำนวนมาก จึงให้ความเห็นเฉพาะประเด็นว่าบุคคลทั้งสองพึงได้รับเงินเดือนหรือประโยชน์ตอบแทนการทำงานตามหลักความยุติธรรมทั่วไปที่เมื่อทำงานให้แก่รัฐแล้วย่อมได้รับค่าตอบแทนการทำงานสำหรับบำเหน็จทดแทน ตามมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 นั้น หากบุคคลทั้งสองไม่สุจริตก็ไม่อาจรับเงินดังกล่าวได้ แต่เมื่อข้อเท็จจริงยังไม่ยุติว่าบุคคลทั้งสองสุจริตหรือไม่ ย่อมไม่อาจรับประเด็นเรื่องการพิจารณาว่าบุคคลทั้งสองรายสุจริตหรือไม่ไว้พิจารณาได้

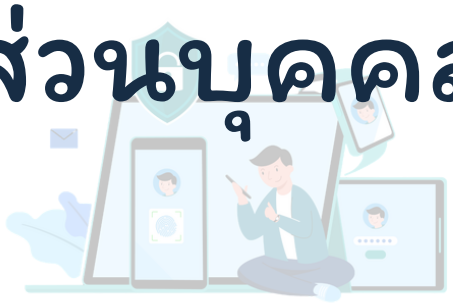
“ สรุปความเห็น ”

เมื่อกระทำการคัดเลือก การบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักรังสีการแพทย์ปฏิบัติการ และตำแหน่งเจ้าพนักงานรังสีการแพทย์ปฏิบัติงาน สังกัดโรงพยาบาลสมุทรปราการตามคำสั่งจังหวัดสมุทรปราการ ไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกเพื่อบรรจุบุคคลเข้ารับราชการ โดยมีการปลอมเอกสารราชการ อันเป็นกระบวนการพิจารณาทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่มีความผิดพลาดอย่างชัดแจ้งและร้ายแรง รวมทั้งมีการปลอมเอกสารคำสั่งและมีผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้งไม่ได้ลงนามในคำสั่ง คำสั่งดังกล่าวย่อมเป็นคำสั่งทางปกครองที่มีลักษณะผิดพลาดอย่างชัดแจ้งและร้ายแรง จึงเป็นโมฆะมาตั้งแต่ต้น ซึ่งในทางกฎหมายถือว่าไม่มีคำสั่งทางปกครองดังกล่าว โดยไม่ต้องนำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ในส่วนที่ว่าด้วยการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่จะต้องคำนึกถึงหลักความเชื่อโดยสุจริตของผู้รับคำสั่งทางปกครอง หรือต้องมีคำสั่งให้ข้าราชการที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งตามคำสั่งที่เป็นโมฆะพ้นจากตำแหน่งภายใน 90 วัน นับแต่วันที่รู้ถึงเหตุที่จะให้เพิกถอน ตามมาตรา 49 วรรคสอง ประกอบมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 มาใช้บังคับ แต่ควรแจ้งความเป็นโมฆะให้ข้าราชการทั้งสองรายทราบ อย่างไรก็ตามการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการทั้งสองรายไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่บุคคลทั้งสองได้กระทำไป ตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย โดยเทียบเคียงบทบัญญัติมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 และบุคคลทั้งสองมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนจากการทำงานของตน ประกอบกับกฎหมายใดกำหนดให้เรียกเงินคืนดังกล่าว จึงไม่อาจเรียกให้บุคคลทั้งสองคืนเงินที่ได้รับจากการปฏิบัติงานได้สำหรับบำเหน็จทดแทนตามมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 นั้น คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองไม่อาจรับพิจารณาในประเด็นดังกล่าวได้ เนื่องจากข้อเท็จจริงยังไม่ยุติว่าบุคคลทั้งสองสุจริตหรือไม่

ที่มา : https://shorturl.asia/p9A7B

ความรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ.คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

รู้หรือไม่ ?

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นทางสื่อออนไลน์เพื่อประโยชน์ส่วนตน ผิด PDPA หรือไม่

พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

ไม่ใช้บังคับแก่ การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตน หรือเพื่อกิจกรรมในครอบครัวของบุคคลนั้นเท่านั้น ตามมาตรา 4 (1)

ตัวอย่าง

นาง A โพสต์กล่าวหานาง B ว่าเป็นคนหลอกลวงผ่านทางสื่อออนไลน์ ซึ่งในโพสต์ดังกล่าวได้ระบุถึงชื่อ-นามสกุล ที่อยู่ รูปบัตรประจำตัวประชาชน และรูปภาพของนาง B โดยที่ประชาชนทั่วไปที่ใช้สื่อออนไลน์สามารถเข้ามาพบเห็นได้

แม้กรณีดังกล่าว...

จะเป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่นาง B แต่การกระทำของ นาง A อาจไม่อยู่ในขอบเขตการบังคับใช้ของ พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

หากเป็นการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตน ตามมาตรา 4 (1) แต่ นาง A อาจจะมีความรับผิดตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องได้

ที่มา: พ.ร.บ. คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 4 (1)

(ข้อมูลเดือนตุลาคม 2567)

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.)
www.pdpc.or.th

PDPA

ที่มา : https://shorturl.asia/xmWKg

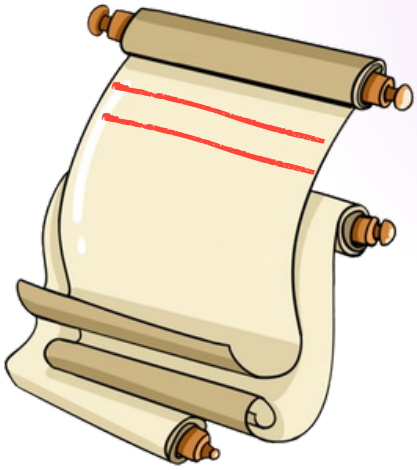

ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ

บังคับใช้แล้ว กฎหมายใหม่ “คุกคามทางเพศ” ผิดอาญา โทษหนักทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 3

ให้ยกเลิกความใน (18) ของมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ. 2562 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

กระทำชำเรา

หมายความว่า กระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น หรือการใช้อวัยวะอื่นของผู้กระทำหรือวัตถุล่วงล้ำอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น หรือการให้ผู้อื่นกระทำกับผู้กระทำในลักษณะเดียวกัน แต่การให้ผู้อื่นกระทำการดังกล่าวนั้น ไม่รวมถึงกรณีที่ผู้อื่นใช้อวัยวะอื่น หรือวัตถุล่วงล้ำอวัยวะเพศ หรือทวารหนักของผู้กระทำ ทั้งนี้ อวัยวะเพศให้หมายความรวมถึงอวัยวะเพศจากการผ่าตัด

มาตรา 4

ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (19) ของมาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา ได้กำหนดคำนิยามใหม่ของคำว่า “คุกคามทางเพศ” และบทลงโทษ ดังนี้

นิยาม คำว่า “คุกคามทางเพศ”

“คุกคามทางเพศ” หมายความว่า กระทำโดยทางกาย วาจา การส่งเสียง การแสดงอากัปกิริยาหรือท่าทาง การติดต่อสื่อสาร การเฝ้าดู การติดตามรังควาน หรือกระทำด้วยประการใด ๆ รวมถึงกระทำด้วยระบบคอมพิวเตอร์ อุปกรณ์โทรคมนาคม หรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้ต่อผู้อื่น อันมีลักษณะส่อไปในทางเพศ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเดือดร้อนรำคาญ อับอาย ถูกเหยียดหยาม หวาดกลัว หรือได้รับความไม่ปลอดภัยในทางเพศ

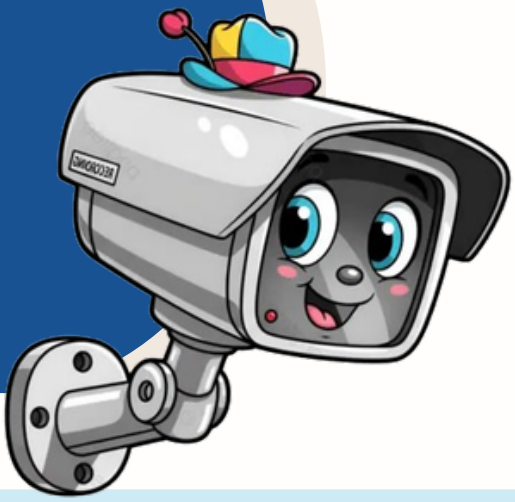
เพิ่มโทษการคุกคามทางเพศเป็นความผิดอาญา

จากเดิมเป็นเพียงความผิดลหุโทษ (ก่อความเดือดร้อนรำคาญ) กฎหมายใหม่ได้กำหนดนิยาม “คุกคามทางเพศ” ให้ครอบคลุมทั้งการกระทำทางกาย วาจา สายตา ท่าทาง การสะกดรอยตาม รวมถึงการคุกคามผ่านระบบคอมพิวเตอร์และโซเชียลมีเดีย ที่ทำให้ผู้อื่นหวาดกลัวหรืออับอาย

ที่มา : https://shorturl.asia/GdCtL

ความรู้เกี่ยวกับ พ.ร.บ.ข้อมูลข่าวสาร ของราชการ พ.ศ. 2540

ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคลิปวิดีโอ

นายรณพีเป็นพนักงานเทศบาลเมืองจุฑาทิพย์ ถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงและถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ ได้มีคำขอข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าว ได้แก่ คลิปวิดีโอที่บันทึกจากกล้องโทรศัพท์เคลื่อนที่ และคลิปวิดีโอที่บันทึกจากกล้องวงจรปิด แต่เทศบาลเมืองจุฑาทิพย์ปฏิเสธการเปิดเผยโดยให้เหตุผลว่า คลิปวิดีโอที่บันทึกจากกล้องโทรศัพท์มือถือเคลื่อนที่เป็นพยานวัตถุที่อดีตนายกเทศมนตรีเมืองจุฑาทิพย์บันทึกไว้คณะสนทนากับนายรณพี และมีเจ้าหน้าที่คนอื่นอยู่ด้วย เป็นคลิปวิดีโอที่บรรยายถึงเหตุการณ์ความเป็นมาของเรื่อง การรวบรวมเงิน การนำซองบรรจุเงินสดมาเสนอให้อดีตนายกเทศมนตรีเมืองจุฑาทิพย์ แสดงภาพนายรณพีนำบุคคลภายนอกจำนวน 2 คน เดินเข้ามาบริเวณหน้าห้องอดีตนายกเทศมนตรีเมืองจุฑาทิพย์ ดังนั้นข้อมูลในคลิปวิดีโอทั้งสองคลิปจึงมีภาพของบุคคลอื่นรวมอยู่ด้วย ซึ่งเทศบาลเมืองจุฑาทิพย์ไม่สามารถลบหรือตัดทอนภาพของบุคคลอื่นออกได้ จึงไม่อาจเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ตามมาตรา 24 แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ประกอบกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตหรือความปลอดภัยของบุคคลหนึ่ง บุคคลใดตามมาตรา 15 (4) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน นายรณพีจึงอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมายวินิจฉัยสรุปว่า ข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ ได้แก่ พยานหลักฐานคลิปวิดีโอที่คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงใช้สรุปการสอบสวนว่านายรณพี กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงแม้ว่าสำนวนการสอบสวนวินัยนั้นมีการชี้มูลความผิดอาญาด้วย และอยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานสอบสวน และคณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าว มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพ ในการบังคับใช้กฎหมายน้อยมากเมื่อเทียบกับสิทธิของนายรณพีที่จะได้รับทราบข้อมูลข่าวสาร เพื่อใช้ปกป้องส่วนได้เสียของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนายรณพีได้รับโทษไล่ออกจากราชการแล้ว การเปิดเผยข้อมูลข่าวสารจึงไม่เป็นเหตุให้การบังคับใช้กฎหมายเสื่อมประสิทธิภาพหรือไม่อาจสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ตามมาตรา 15 (2) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 แต่เนื่องจากคลิปวิดีโอดังกล่าวปรากฏภาพใบหน้าของบุคคลอื่นอยู่ด้วย หากมีการนำไปเผยแพร่หรือเปิดเผยโดยวัตถุประสงค์อื่นที่ไม่ใช่เพื่อปกป้องส่วนได้เสียของนายรณพีเท่านั้น ก็จะเป็นการรุกล้ำสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลที่สามโดยไม่สมควร ตามมาตรา 15 (5) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ดังนั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกันแล้ว คณะกรรมการวินิจฉัยข้อมูลข่าวสารฯ จึงวินิจฉัยให้เทศบาลเมืองจุฑาทิพย์เปิดเผยข้อมูลข่าวสารตามอุทธรณ์ให้แก่นายรณพี โดยมีเงื่อนไขให้นายรณพีใช้คลิปวิดีโอดังกล่าวเฉพาะเพื่อการดำเนินการทางคดีหรือทางกฎหมายเพื่อปกป้องสิทธิของนายรณพีเท่านั้น

คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยข้อมูลข่าวสารสาขาสังคม
การบริหารราชการแผ่นดินและการบังคับใช้กฎหมาย (ที่ สค 453/2568)

“ข้อมูลโปร่งใส ราชการไทยไร้ทุจริต”

ที่มา : https://shorturl.asia/0k1sg